

Кога блеж'а руди яганца,
 Дури у бога гласѣ оде'а;
 Кога горе'а млади младенци,
 Кога плаче'а нихни-те майки,
 Дур' до облаци гласѣ оде'а.“ —
 „Ейди Киро, ейди мила керко!
 Уще три толку болна да лежишъ,
 Болна да лежишъ дуръ да сѣ раскостишъ,
 Отъ коски дури трева да никнить.“ —
 „Ейди майко ле, мила майко ле!
 Иди викни ми деветъ попо'и,
 Десето гяче, гяче Никола.“
 Пойде майка ъ, викна, дойдо'а,
 Попой ъ пеатъ, гяче ъ прашатъ:
 „Кажы ми кажи, Кира попова,
 Кажы ми менъ що грехъ ми имашъ
 Що грехъ имашъ, що болна лежишъ?...“

235.

Мома и змѣ.

Легнала мома заспала
 Мегю две гори зелени,
 Мегю две боди студени.
 Никой край неа немаше,
 Вишенъ ю господъ натъ неа,
 Църна ю земя потъ неа,
 Стано'ить каменъ позгла'а,
 Потъ каменъ змѣ лютница.
 Змѣ си бога молеше?
 „Умри ъ, боже, девойка,

Гнездо въ коса ъ да пра'амъ,
 Отъ лице месо да ядамъ,
 Отъ очи вода да пѣамъ!“
 Како ми бога молеше,
 Така ъ госпотъ поможи.
 Тога девойка ми умре,
 Въ коси гнездо напра'и,
 Отъ лице мѣсо ядеше,
 Отъ очи вода пѣеше.

236.

Еденъ синъ у майка,

Що сѣ Босно мошне зачатило?
 Аль попадналъ паша Махмудъ паша?
 Аль му готвѣтъ ручекъ и вечера? —